

Протокол

№

гр. София, 13.09.2021 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в публично заседание на 13.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1520** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение на разпоредбите на чл.142, ал.1 от ГПК във връзка с чл.144 АПК, на именно повикване в 09,10 часа се явиха:

ИЩЕЦЪТ Е. Д. М. – редовно уведомен, се явява лично. Представява се от адв. Ю. с пълномощно по делото.

Лицето се намира във виртуалната зала на Затвора в [населено място]. Осъществена е видеоконферентна връзка.

ОТВЕТНИКЪТ Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – редовно уведомен, не се представява.

Постъпила е молба на 09.09.2021 г. от юрк.Н., в която заявява, че не възразява да се даде ход на делото.

За СГП се явява прокурор Яни Костов.

СВИДЕТЕЛЯТ М. В. П. – редовно призван, явява се лично. Лицето се легитимира с шофьорска книжка.

СВИДЕТЕЛКАТА М. А. П., съпруга на ищеца – явява се лично.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че няма процесуални пречки за даване ход на делото и

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА молба от юрк. Л. Н., процесуален представител на ответника, с приложено пълномощно към нея, постъпила на 09.09.2021г., с която заявява, че ако ищецът представи нови доказателства или изрази становище за допускане на нови доказателствени искания, да му бъдат изпратени копия от същите и да му се предостави срок за становище и доказателствени искания. На основание чл.78, ал.3 и

ал.8 от ГПК претендира присъждане на разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение.

АДВ. Ю.: Моля да разпитате водените свидетели М. П. и М. П.. Нямам други доказателствени искания.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Кое дело е първо, защото те са две дела?

СЪДЪТ разяснява на ищеца предмета на делото.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Искам да бъде разпитана първо М. П..

ПРОКУРОРЪТ: Моля да бъде разпитан свидетеля М. П..

СЪДЪТ пристъпва към снемане самоличност на свидетеля:

М. В. П. – 29 г., българин, български гражданин, осъждан, без родство със страните и заинтересованост от изхода на делото.

Предупреден за наказателната отговорност по чл. 290 НК за лъжесвидетелство, заяви:

СВИДЕТЕЛЯТ: Известна ми е наказателната отговорност по чл. 290 НК. О. да говоря само истината. Знам защо съм тук и за какво е делото.

СЪДЪТ пристъпва към разпит на свидетеля.

АДВ. Ю.: Познавате ли се с ищеца и от кога?

СВИДЕТЕЛЯТ: В добри отношения сме. Познаваме се от 2000 г .

АДВ. Ю.: Имате ли сте период в който по-често да контактувате?

СВИДЕТЕЛЯТ: Да, имахме такъв период. Периода от м.април – м.май 2019 г. до сега.

СЪДЪТ: Вие къде се намирате сега?

СВИДЕТЕЛЯТ: Сега съм навън, но контактуваме често. До м.февруари 2021 сме били заедно. Първоначално бяхме в едно спално помещение от около година и нещо, или по-точно от м.октомври 2019 г. до края на м.май 2020 г. След това сме се виждали на „карето“ и по коридорите. Първоначално бяхме в една група - през м.юни, м.юли 2019 г. в 11^{-та} група, а след това аз останах в 11^{-та} група, а той отиде в 5^{-та} група.

АДВ. Ю.: Къде са тези групи? В кое място?

СВИДЕТЕЛЯТ: В Софийски централен затвор.

СЪДЪТ: На един етаж ли бяха или на отделни етажи?

СВИДЕТЕЛЯТ: На различни етажи - 11^{-та} група е отделена от корпуса на затвора, а 5^{-та} група е в корпуса на затвора.

АДВ. Ю.: Имало ли е случай да сте обсъждали с г-н М. условията на местата за лишаване от свобода?

СВИДЕТЕЛЯТ: Постоянно разговаряме на тази тема, за тези условия, за хлебарки, за дървеници, за достъпна на светлина до помещенията.

АДВ. Ю.: Г-н М. споделял ли Ви е за условията, какво е било преди години?

СЪДЪТ: Вие на какви теми си говорихте с ищеца? Какво общо имахте за обсъждане?

СВИДЕТЕЛЯТ: Говорихме за правосъдие, за дела, за всичко. Говорихме си конкретно за условията и му задавах въпроси от кога е това положение с тези условия - дали от 1990 г. не се е променило нещо? Той ми разказа, че още от 1990 г. е в такава състояние, не се ремонтира и не се взима мерки, освен да се напръска и само да се усвояват пари от държава.

АДВ. Ю.: Конкретно за някакъв период разказвал ли Ви е? Разказвал ли Ви е за миналото?

СВИДЕТЕЛЯТ: Разказвал ми е, че през 1997г., 1998 г. е бил задържан в следствения арест. Тогава следствието е било по-дълго – повече от 8 месеца. Споделил ми е, че не са му давали право на телефон, на свиждане, имало хлебарки, дървеници, нямало е достъп на светлина, както и че до ден днешен няма.

СЪДЪТ: Казал ли Ви е къде точно е бил задържан?

СВИДЕТЕЛЯТ: В следствения арест на [улица], в [населено място].

АДВ. Ю.: Имате ли спомен да сте говорили как се е осъществявало храненето? Подробно разказвал ли Ви е за битовите условия там?

СВИДЕТЕЛЯТ: Подробно ми е разказвал, че има хлебарки, дървеници, че храната я сервират като на куче.

АДВ. Ю.: На легло ли е спал? Казвал ли Ви е дали е имало легло?

СВИДЕТЕЛЯТ: Вече не мога да си спомня.

АДВ. Ю.: Имате ли спомен за това дали е имало топла вода? Как се е осъществявало къпането?

СВИДЕТЕЛЯТ: Не са имали топла вода, както и до ден днешен няма. Бил съм там в период от шест месеца и знам за какво става на въпрос.

АДВ. Ю.: Знаете ли как се осъществява режима на свиждане и режима на разходки? Имало ли е двигателна активност?

СВИДЕТЕЛЯТ: Не е имал двигателна активност и ми се оплакваше, че не е могъл да се движи и не са му дали достъп до свиждане.

АДВ. Ю.: Когато Ви разказваше това, направи ли Ви впечатление дали се вълнуваше, дали се ядосваше? Имаше ли някакви емоции когато разказваше това?

СВИДЕТЕЛЯТ: Говореше с голяма мъка, че е било много тежък период в неговия живот.

АДВ. Ю.: Тази тема, за която разказвате един път ли сте я коментирали или се е случвало многократно?

СВИДЕТЕЛЯТ: Многократно се е случвало и сме коментирали това.

СЪДЪТ: За нещо друго говорихте ли си? Колко време бяхте заедно?

СВИДЕТЕЛЯТ: Дори и да не бяхме в едно и също спално помещение от сутринта до вечерта си бяхме заедно, ние си говорихме.

АДВ. Ю.: Нямам повече въпроси.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Нямам повече въпроси.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам въпроси към свидетеля.

СЪДЪТ освободи свидетеля от залата.

В залата влиза вторият свидетел.

СЪДЪТ пристъпва към снемане самоличност на свидетеля:

М. А. П. – 53 г., българка, българска гражданка, неосъждана, съпруга на ищеца.

Предупредена за наказателната отговорност по чл. 290 НК за лъжесвидетелство, заяви:

СВИДЕТЕЛЯТ: Известна ми е наказателната отговорност по чл. 290 НК. О. да говоря само истината.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Може ли да каже 1997г. и 1998 г. дали съм бил задържан в ареста на [улица]?

СВИДЕТЕЛЯТ: Беше задържан близо една година – 1997 г., 1998 г.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Докато съм бил задържан в ареста разрешаваха ли ми свиждане с

близките, със съпругата ми?

СВИДЕТЕЛЯТ: Тогава въобще не разрешиха никакви свиждания. Не съм го виждала Е. изобщо. Не знаех какво се случва. По-късно когато го пуснаха и освободиха ми е разказвал какво е изживял – при много лоши условия, лоша храна, беше отслабнал видимо доста килограма. Разказвал ми е че не е ходил на „каре“ и дори не е виждал слънцето, при много лоши условия е бил там.

СЪДЪТ: Вие имате ли сведение къде е той? Какво се случва с него? Някой даваше ли Ви сведение?

СВИДЕТЕЛЯТ: Знаех че е само в следвана служба.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Разрешаваха ли ми да получа химикалки, хартия за писане, правна литература в ареста?

СВИДЕТЕЛЯТ: Нищо не са разрешавали. Аз съм ходила там, но изобщо не ме допуснаха там.

СЪДЪТ: Вие ходила ли сте да питате? Носили ли сте му неща? Не е ли било възможно да му предадете пакет, който да му бъде предаден?

СВИДЕТЕЛЯТ: Ходила съм, но не са допускали свиждане. Нищо не допускаха да му бъде предадено.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Разказвал ли съм Ви, че в ареста има паразити, хлебарки, дървеници?

СВИДЕТЕЛЯТ: Да, разказвал ми е. Разказвал ми е, че е имало много лоша храна, видимо беше много отслабнал, имало е много хлебарки и дървеници. Те не даваха да му занеса аз дрехи, точно конкретно с какви дрехи е бил там, аз не знам. Като цяло той беше много стресиран от преживяното, тежко го приемаше, беше изживял много тежко тези лоши условия.

СЪДЪТ: Той какъв човек беше тогава през 1997 г., 1998 г.? Какво работеше?

СВИДЕТЕЛЯТ: Обича да спортува. Водил е здравословен начин на живот.

СЪДЪТ: Какво работеше? С какво се занимаваше?

СВИДЕТЕЛЯТ: Тренираше колоездене, марафон.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Имаме ли кафе в Горни Б.?

СВИДЕТЕЛЯТ: Имаме апартамент в [жк]и при майка. Тогава държахме кафене в Горни Б..

ИЩЕЦЪТ /лично/: Този престой от 11 месеца как ми се отрази в последствие общуването със семейството ми, с детето ми? Имаше ли изменение в начина ми на общуване?

СВИДЕТЕЛЯТ: Много зле, в депресия, не можеше да спи, имаше главоболие.

СЪДЪТ: Посещаваше ли лекар за депресията?

СВИДЕТЕЛЯТ: Не е ходил на лекар, но считам че е имал депресия.

СЪДЪТ: Какво разбирате под „депресия“?

СВИДЕТЕЛЯТ: Той не можеше да спи, не можеше да се храни нормално дълго време докато се възстанови, зле се чувстваше, имаше и главоболие.

СЪДЪТ: Потърси ли лекар, поне за главоболието?

СВИДЕТЕЛЯТ: Вероятно е ходил на обикновен преглед, но не и на психолог, поне не си спомням.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Бях ли изнервен след тези 11 месеца в ареста?

СВИДЕТЕЛЯТ: Да.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Говорили ли сме, че съм изпитвал безнадеждност?

СВИДЕТЕЛЯТ: Определено - да. Имаме и дете и на нея се отрази.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Нямам повече въпроси.

АДВ. Ю.: Преди да го задържат през 1997 г, 1998 г. какъв човек беше и след това промени ли се отношението в семейството? Преди това забавлявахте ли се заедно и след това имаше ли такива моменти?

СВИДЕТЕЛЯТ: Той беше в отлично здраве. Той е весел човек, обича да ходи в планината на разходки, спокойно сме си живели.

АДВ. Ю.: Това е преди да го задържат? А след като го освободиха?

СЪДЪТ: С нещо промени ли ви се живота драстично след като излезна от ареста?

СВИДЕТЕЛЯТ: Зле му се отрази, точно заради лошите условия в които е живял. Известно време не сме ходили на гости, трябваше му доста време, поне половин година да влезе в нормален живот. И даже днес като се сетя...

СЪДЪТ: Поднови ли си контактите? Започна ли пак да се събира с приятели?

СВИДЕТЕЛЯТ: Нормално е да има познати, приятели. О. не се виждаше с тях, но лека-полека, по-късно си възстанови нормалния ритъм на живот на преди задържането, дори и не напълно...

СЪДЪТ: Какво значи „ненапълно“?

СВИДЕТЕЛЯТ: Не можеше да спи.

АДВ. Ю.: До настоящият момент споделял ли Ви е, че изпитва притеснение още от този случай? Продължава ли да Ви говори за този случай?

СВИДЕТЕЛЯТ: Когато се сети – да. Останало е ужасното чувство от тогава.

СЪДЪТ: Колко време си спомняше? Все пак са минали доста години.

СВИДЕТЕЛЯТ: И до ден днешен си спомня за този период и това преживяване.

АДВ. Ю.: Когато говорите на тази тема усещате ли го да се вълнува? Какви емоции изпитва?

СВИДЕТЕЛЯТ: Ядосва се, някои път даже изпада в нещо като ярост почти.

АДВ. Ю.: Дали Ви е стегнали опити да му занесете дрехи в ареста?

СВИДЕТЕЛЯТ: Да, но нищо не ми позволиха да нося.

АДВ. Ю.: Във връзка с хигиената Ви е коментирахте неговите дрехи, имане ли спомен за това дали г-н М. Ви е споделил как се е осъществявало къпането в ареста? Как се е поддържала хигиената след като Ви е нищо не сте му носили?

СВИДЕТЕЛЯТ: Аз се опитах да му занеса, но не ми разрешиха нищо. Не зная как се е къпал.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Аз може ли да ходя да бягам след като ме пуснаха както преди? Можех ли да се движа както преди?

СВИДЕТЕЛЯТ: Не.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Имах ли увреждания от обездвижването?

СВИДЕТЕЛЯТ: Мисля, че имаше болки в краката. По принцип много можеше да тича преди, а след това не можеше да го прави защото имаше болки в костите.

СЪДЪТ: Той потърси ли лекар?

СВИДЕТЕЛЯТ: Не си спомням дали е търсил лекар по този въпрос. Започнах да му готвя здравословно, докато се възстанови. Видимо беше много отслабнал, около 20 кг.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Преди задържането ми можех ли да пробягам 142 км? Участвал ли съм в марафон?

СВИДЕТЕЛЯТ: Да.

СЪДЪТ: Коя година е участвал?

СВИДЕТЕЛЯТ: Към 90^{-те} е най-активното му... тогава е участвал в марафон в [населено място]. Той тренираше към Ц. лека атлетика, колоездене и марафон. След

това винаги когато е бил свободен той тренираше, качваше се на В. с колело всяка неделя.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Разказвал ли съм Ви, че в ареста служителите на ГДИН умишлено нарушават правата на човека, специално моите права на човека по чл.3 от ЗИНДС. Говорили сме за правата на човека и положението в ареста за 11^{-те} месеца, че се нарушават правата на човека.

СВИДЕТЕЛЯТ: Определено са нарушавани правата на човека. Като цяло са се държали лошо с него и не са му разрешавали . . . ., не си спомням, не знам.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме повече въпроси към свидетелят.

СЪДЪТ освободи свидетеля от залата.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Нямаме други доказателствени искания.

СЪДЪТ, с оглед изявленията на страните и като счете делото за изяснено от фактическа страна,

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. Ю.: Моля да постановите решение, с което да уважите исковата претенция на г-н М.. Считаю, че от съвкупния анализ на всички събрани по делото доказателства по безспорен и категоричен начин се установи на първо място твърдението му, че същият е бил задържан в следствения арест на [улица] в периода от 23.05.1997г. до 17 април 1998г., за което има входяща и няма спор по този въпрос. Моля да не приемате възражението на ответната страна за погасяване по давност на претенцията на доверителя ми, доколкото от гласните доказателства и от експертното заключение се установи, че същият в следствие на периода на задържането си е претърпял и продължава да търпи и до настоящия момент неимуществените вреди, за които претендира. Всички изложени правопораждащи факти в исковата му молба относно хигиената, относно прехраната, относно възможността му да упражнява двигателна активност и всички други обстоятелства, за които споделиха свидетелите са му били ограничени, а това са човешки права, които нито едно наказание в Наказателния кодекс не предвижда, още по-малко задържаните под стража лица следва да търпят това. Това нарушение на човешките му права дава основание съда да приеме, че вредите продължават да съществуват и към днешна дата, поради което не може да се приеме да е настъпила погасителна давност за тяхното обезщетяване. Моля да присъдите разноска по реда на чл. 38, ал.2, във връзка с ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, за което прилагам списък.

ИЩЕЦЪТ /лично/: Правя искане да уважите предявеният от мен иск, и да уважите становището на адв. Ю. и да не приемате възражението на ответника за погасителна давност, защото както съм посочил в иска, периода на увреждането за неимуществените вреди е от датата на задържането ми до посочения срок от мен в исковата молба и към настоящия момент. Аз станах жертва на

нарушение на човешките права в тези 11 месеца на инквизиция, като ответника по един недопустим начин през 1997г. и 1998г. ми е нарушил гарантираните от закона права по чл. 7, чл. 4 и чл.10 от Международния пакт за граждански и политически права и по чл.1 и чл.3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, ведно с чл.5, ал.2 и ал.4 от Конституцията на Република България. Към 1997 г. забраната за изтезания - чл.3 от Европейската конвенция за защита правата на човека и чл. 7, чл. 10 от Международния пакт за граждански и политически права на ООН са приети от Република България и съгласно Конституцията на Република България са част от вътрешното законодателство на страната и имат първостепенно приложение, като тези закони по отношение на мен и на всички лица през 1997г.-1998 г. задържани в ареста на [улица]в Н. са дерогирани и държавата в лицето на ГДИН ги е подложила на изтезание – лишила ги е от правото на физическа активност и достъп на въздух и светлина. Те не даваха не само на мен, но и на всичките задържани лица право на „каре“, не дадоха и право на свиждане на лицата, които са обвиняеми. Има изменение на НПК след 1997 г и служители на ГДИН не позволиха на близките да ни носят вестници, правна литература, химикалка и листа за писане. Нарушаваха ни правото по чл. 8 от ЕКЗПЧ, служителите не ни даваха право да подаваме молби, не ни даваха да пишем по делото, по което сме задържани. Ние нямахме нито химикалки, нито моливи, нито листа за писане, като не допуснаха нито близки ни, нито адвокати да ни дават това. Всякакво свиждане ни беше забранено и се държаха по един отвратителен начин с мен. Аз 11 месеца не съм виждал нито светлина, нито въздух. В ареста даваха храна колкото да не умреш от глад. Един хляб разделен на 6 ни даваха на ден, без никаква калоричност. В ареста не се спазва никаква хигиена - за 11^{-те} месеца не са ми дали никакви препарати, миехме се с студа вода, която не всеки път има, един път в седмицата. Всеки е носил дрехи, с които е бил задържан и когато те се скъсат, ходихме с дрипи, не ти дават яке когато е студено, а ти дават една фланелка с дълъг ръкав. В стаята не влиза нито въздух, нито светлина. Не са ни давали парцали да чистим в стаята, вътре е пълно с въшки, бълхи, дървеници и хлебарки.

Това комитетът за предотвратяване на изтезанията го е констатирал в писмен доклад преди и след 1997г. и понастоящем. Понастоящем освен да крадат пари от ГДИН, нищо друго не се е

променило. Това нещо представлява толкова грубо нарушение на правата на човека, че на мен ми се беше изчерпил калция от организма и бях отслабнал с 20 кг и ми беше необходимо една година да се науча да ходя 2-3 км., защото имах увреждане на коленете, на глезените, на ставите, имах страшни болки в гърба. В ареста съм спал на легло, което е на 1 см, 11 месеца спиш в някакъв кошмар, постоянно се будиш било от студ, било от дървеници или те лазят хлебарки вътре. Тези хора не спазват никаква хигиена и храната я захвърлят в коридора и оттам плъзват едни тълпища от хлебарки, които отиват после по стаите, по хората и коридорите. Вътре когато не се чисти от хлебарки става нещо като пандемия от хлебарки и дървеници, не ги обезпаразитяват и всички, включително и старшините са възлясали с дървеници, бълхи и други кръвопиещи. Аз не съм спал от дървеници и въшки, всеки ден по един – два часа се пощиме от въшки. Те не ми дадоха 11 месеца да се избърсна, не ми дадоха нито ножче за бръснене, нито сапун за бръснене. При тези условия аз бях деградирал. Това не е само унижение, а и тежка форма на изтезание - това не мога да го забравя никога. Страдал съм от студ, от липсата на въздух и при жега седиш чисто гол и не знаеш какво да правиш. Даже ни ми даваха вода за пиене, вода има вътре само студена, но те я спираха от време на време. Няма светлина вътре, светлината, която пускаха като осветление е 24 волта, която лампа е над вратата и не осветява цялата стая, но няма и какво да се видиш, защото в стаята са само хората които сме и няма друго нищо. Това е отказ от човечност. Аз знам, че даже и в концлагерите са им давали на концлагеристите да се движат и да играят мач. В посткомунистическа България или в демократична България – 1997 г., както искате, това нещо не се случваше. Аз съм приятел на П. Д. и много добре знам как Комитета на репресивните в Република България и всичките тези групи от хора от международната общност принудиха България през 1991 г. да приеме Европейската конвенция за защита правата на човека, за която аз знам още преди 1991 г. и за Международния пакт за граждански и политически права и аз тези правни очаквания ги имах в съзнанието си, но в случая те ми ги нарушиха. Аз съм говори с полицаи от ГДИН и те ми казаха: „Тука правата на човека ги няма. Н. всяка оставете. Ние ще си правим каквото си искаме, защото това е България“. Това е структура, която унищожават хората, когато някой е предявил претенции – било за

ядене, било за тези въшки и хлебарки или каквото се сетите... Това нещо ми е повлияло на целия съзнателен живот, умишлено съм бил унижаван и изтезаван от служителите на ГДИН. За 11 месеца човек се променя, а в случая аз деградирах от психическата среда, която ми нанесе на съзнанието, а болките и страданията не се забравят. П. си 11 месеца да сте в една среда без движение, в една стая 5м на 3м какво се случва с вас? Случва се обездвижване, нарушава се състоянието на белия дроб, на сърцето, на отделителна система, на нервите и на здравето, което аз съм го претърпял. Една година след това аз не можех да бъда функционален за себе си - получавах невъзможност да ходя, защото в природата нищо не може да се оправи за по-малко от времето, от което е нанесено, а когато е изчерпено и двигателните умения - никога не се възстановява в предишния му вид. Аз съм стоял 11 месеца с липса на каквото и да е движение, с липса храна. Това е психически тормоз, мислих, че полудявам, започнах да мисля да се самоубия, за да се отърва от това нещо. Аз смятам, че съм бил силен човек, но не и спътниците ми, съкилийници ми в този момент – те са споделяли с мен, ставаме много близки и почваме да си говорим. Имаше един митничар от С., аз не съм спал изобщо, защото той искаше да се самоубие, аз го дебнех. Страданията на моите съкилийници също ме тормозеха. За 11 месеца съм ходил два пъти при някакъв следовател – С. С. и той ми казва: „Следствието е по НПК. Оплаквайте се на Министерството на правосъдието, и се обръщайте към полицаите на ГДИН, аз не мога да ти дам дрехи, не мога да ти дам гащи. Тука е България, нищо не ти се полага, защото имаш повдигнато обвинение.“ Имам повдигнато обвинение по чл.339, по което съм оправдан. Знам от практиката на Европейския съд по правата на човека, че когато има противозаконно задържане и е нарушен чл.5 от ЕКЗПЧ, т.е съдът е оправдал обвиняемия/подсъдимия, автоматично настъпва и нарушението на чл. 3 от ЕКЗПЧ, както е в настоящия случай. Тези извращения не са инцидентни. Това е практика, практикува се срещу всички граждани в България и в момента има ненавист и всички тези хора искат да ги съдят. Тогава законодателството през 1998 г. не беше като сегашното и всички адвокати се отказваха да водят такива дела. Единствено адвокатите на Л., а делото „Л.“ е първото дело на Европейския съд по правата на човека успяха нещо да направят, но А. Л. е министър, подкрепян от други сили и т.н., лека му пръст на човека.

А. Л. ги е осъдил, за това че е бил на [улица], където условията са абсолютно същите. Ареста представлява в жаргон „душибулка“, и аз станах жертва на тази „душибулка“. Някои хора загубиха себе си след такъв престой, както и аз, защото това ми е повлияло на преценките, на отношенията към хората, след това станах избухлив, защото това ми увреди нервите. Не може 11 месеца да те изтезават и после да си нормален човек. Налагал съм си страшна воля, да медитирам, за да мога да се оправя, но това нещо в съзнанието ми и е непоправимо, и това ще го отнеса в гроба си. Споделял съм с други хора, помагал съм им да заведат дела срещу България. За тези унижения и изтезания, които преживях искам да ги осъдите, защото всеки един човек, който е бил на това място, по това време са му нарушени правата по чл. 3 от ЕКЗПЧ, и по чл. 7 и чл. 10 от Международния пакт на граждански и политически права, които закони умишлено не се спазват от служителите на ГДИН. Знам, че през 1992 г. Република България има един Протокол № 2 е приела Договора за функциониране на ЕС, Договора на ЕС и трябва още от тогава с конституционните изменения от 1991 г. и да прилага принципите на прилагане на правото на ЕС, защото през това време България се е стремела към приемането и в ЕС.

За 11 месеца изтезание искам да ги осъдите за обезщетение така като е по иска. Също така иска се доказва от събраните свидетелски показания и от извършената съдебно-психиатричната експертиза и от събраните по делото доказателства, как съм бил задържан 11 месеца и съм бил оправдан по дело № 4524/2005 г. на СРС на повдигнатото ми обвинение. Искам да ми изпратите препис от протокола в затвора.

ПРОКУРОРЪТ: Искът е неоснователен и недоказан. Всичко, на което се крепи искът – това са обяснения на Е. М. и доведени свидетели от Е. М.. Експертизата пак е по данни на Е. М., затова считам, че не са доказани.

СЪДЪТ ОБЯВЯВА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ ЗА ПРИКЛЮЧИЛИ И ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В ЕДНОМЕСЕЧЕН СРОК.

Препис от протокола да се изпрати на ищеца.

Предоставя 7-дневен срок за писмени бележки на ответника.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 10,30 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: